

Το πιο όμορφο στεφάνι

Παραμονή Πρωτομαγιάς κι η Τρελούτσικη φόρεσε τα καλά της για να βγει στους κήπους να μαζέψει λουλούδια. Ήθελε να φτιάξει ένα όμορφο στεφάνι για τη γη.

Η Τρελούτσικη, κι ας ήταν ηλιαχτίδα του ουρανού, την αγαπούσε τη γη μας και το πιο όμορφο στεφάνι στη γη μας θα το χάριζε. Μεγάλο, να την τυλίγει όλη, σαν ζώνη πλουμιστή, με τα κόκκινα τριαντάφυλλα πάνω από τους πόλους, τ' αγιόκλημα πάνω απ' τις ψηλές πόλεις, τις βιολέτες στον Ισημερινό. Καλά τα 'χε σκεφτεί η καημενούλα, αλλά να δείτε τι έπαθε!

Είπαμε πως φόρεσε τα καλά της και βγήκε στους κήπους. Αλλά ποιους κήπους; Η Τρελούτσικη η φίλη μας δεν είδε καθόλου κήπους στην πόλη μας... Έτυχε, βλέπετε, να κατεβεί στη δική μας πόλη που 'χε πολλές πολυκατοικίες, ένα σωρό εργοστάσια κι αμέτρητα αυτοκίνητα, αλλά δεν έχει καθόλου κήπους.

Δεν ήξερε τι να κάνει. Πήρε λοιπόν το δρόμο για την εξοχή.

Στο μεγάλο δρόμο δρήκε πολλές μάντρες με παλιά βαρέλια και μεγάλα εργοστάσια με ψηλά φουγάρα.

– Αχ, αχ! έκανε η Τρελούτσικη, δε βρίσκω ούτε κήπους ούτε εξοχή... Και πώς θα κάνω ένα ωραίο στεφάνι για τον ουρανό κι ένα πιο ωραίο στεφάνι για τη γη;

– Στάσου, της φώναξε ένα παλιό βαρέλι. Έρχομαι κι εγώ μαζί σου. Ας πάμε πιο πέρα.

Έτσι η Τρελούτσικη και το παλιό βαρέλι δρόμο παίρνουν, δρόμο αφήνουν, ψάχνουν για την εξοχή με τα λουλούδια.

Εκεί που πηγαίνανε με μπόλικη φασαρία, εξαιτίας της Τρελούτσικης που γκρίνιαζε και του βαρελιού που κύλαγε, μπαίνει μπροστά τους ένα εργοστάσιο. Αλήθεια σας λέω, ήταν μες στη μέση του δρόμου και ρωτούσε τους διαβάτες πού πάνε.

– Πάμε να δρούμε λουλούδια να γιορτάσουμε την Πρωτομαριά.

– Σταθείτε! φώναξε το εργοστάσιο. Έρχομαι κι εγώ μαζί σας.

Άφησε τις καμινάδες του και κίνησε κι αυτό μαζί με την Τρελούτσικη και το βαρέλι να δρουν την εξοχή με τα λουλούδια.

Δρόμο παίρνουν, δρόμο αφήνουν, όλοι τούς κοιτάζουν με απορία.

– Πού πάτε; τους λέει ένας δρόμος που 'χε όλο πολυκατοικίες από δω κι από κει.

– Πάμε στην εξοχή με τα λουλούδια να φτιάξουμε ένα όμορφο στεφάνι για τον ουρανό κι ένα πιο όμορφο στεφάνι για τη γη.

– Σταθείτε, είτε ο δρόμος. Έρχομαι κι εγώ μαζί σας.

– Κι εμείς! Κι εμείς! είπαν οι πολυκατοικίες και κίνησαν μια μια για την εξοχή με τα λουλούδια.

Πήγαιναν πήγαιναν και τραγουδούσαν όλοι μαζί:

Τα εργοστάσια, παιδιά,
δεν είναι μόνο για δουλειά
αν βγούνε κει στην εξοχή
θα ομορφύνουν τη ζωή.

Ζήτω η Πρωτομαγιά
και του κόσμου η χαρά.

Κι αυτά τα σπίτια τα ψηλά
που φυλακίζουν τα παιδιά
μπορούν να πλέξουνε στεφάνια
με βιολέτες και γεράνια.

Ζήτω η Πρωτομαγιά,
τα λουλούδια, τα παιδιά!

Μπροστά πάει ο δρόμος, πίσω το παλιό βαρέλι, ύστε-
ρα το εργοστάσιο, παραπίσω οι πολυκατοικίες, κι η Τρε-
λούτσικη πάει μια μπρος και μια πίσω, γιατί είναι πολύ
χαρούμενη κι άμα είναι πολύ χαρούμενη δε θέλει να πη-
γαίνει σε γραμμή.

Δρόμο παίρνουν, δρόμο αφήνουν, φτάνουν στην εξο-
χή. Δηλαδή, μόνο η Τρελούτσικη ήξερε πως αυτό ήταν
εξοχή. Οι άλλοι όλοι δεν είχαν ξαναδεί ποτέ τους τέτοια
ομορφιά...

Τώρα να δείτε τι έγινε!

Το εργοστάσιο άρχισε να ντρέπεται που ήταν τόσο με-
γάλο και τόσο χοντρό... Πήγε, λοιπόν, και ζάρωσε ανά-
μεσα σε κάτι φουντωτά πεύκα.

– Παίζουμε κουκουναροπόλεμο; είπαν τα πεύκα, και
το εργοστάσιο χάρηκε πολύ γιατί δεν είχε ποτέ του ξα-
ναπαίξει.

Χωρίστηκε λοιπόν σε μικρότερα κομμάτια, κάθε αί-
θουσα μόνη της και φτιάξανε δυο ομάδες, πεύκα κι ερ-
γοστάσια, κι αρχίσανε το παιχνίδι!

Οι πολυκατοικίες δεν ξέρανε πού να σταθούν για να

μην ενοχλούν τα λουλούδια. Μερικές προτίμησαν τον κάμπο με τα χαμομήλια, αλλά την πάθανε... Γιατί τα χαμομήλια μοσκομύριζαν τόσο ωραία, που οι πολυκατοικίες μεθύσανε και ξαπλώσανε χάμω κι άρχισαν να ονειρεύονται ξύπνιες. Και καθώς ήταν έτσι ξαπλωμένες ο ουρανός τούς φάνηκε πιο μεγάλος και πιο φωτεινός παρά τότε που στέκονταν ψηλά κι αποφάσισαν ή να μείνουν έτσι ξάπλα για πάντα ή να γίνουν χαμηλές, κάθε διαμέρισμα μόνο του δηλαδή, για να 'ναι όλοι ευχαριστημένοι.

Κάτι άλλες πολυκατοικίες τράβηξαν για τον κάμπο με τις μαργαρίτες. Τα ισόγεια άρχισαν να κάνουν «μ' αγαπά, δε μ' αγαπά» και τα παραπάνω πατώματα ζηλέψανε και κατέβηκαν κι έκαναν όλοι «μ' αγαπά, δε μ' αγαπά», ωσότου ήρθε η Τρελούτσικη και τα μάλωσε που μαδάγανε τις μαργαρίτες και πάψανε.

Αλλά κανένα δεν ήθελε να ξανανέβει στη θέση του κι έτσι μείνανε κι αυτά κάτω, μέσα στις μαργαρίτες.

Τελικά, κάποια στιγμή κάθισαν να κάνουν ένα στεφάνι όμορφο για τον ουρανό κι ένα στεφάνι πιο όμορφο για τη γη, όταν, ξαφνικά, οι τελευταίες πολυκατοικίες δάλανε τις φωνές και τα ουρλιαχτά... «Φωτιά!... Φωτιά!...»

Κι άρχισαν να τρέχουν κατά κει που έδλεπαν φωτιά, αλλά τα κάτω διαμερίσματα γρήγορα κουράστηκαν κι αλλάξανε θέση με τα πάνω, κι ύστερα κουράστηκαν και τα πάνω κι είπαν «καλύτερα να τρέχει κάθε διαμέρισμα μόνο του» και πάνε, διαλύθηκαν κι αυτές οι πολυκατοικίες!

Όταν φτάσανε στο λόφο, δεν ήταν φωτιά, ήταν οι τελευταίες αχτίνες του ήλιου πάνω στις παπαρούνες.

Τελικά, σπίτια κι εργοστάσια γίναν όλα μικρά και το καθένα μόνο του μέσα στα λουλούδια, και μοναχά η Τρελούτσικη ήτανε ανεβασμένη πάνω στο βαρέλι κι έκανε ακροβασίες στο δρόμο.

Όταν τελειώσανε το στεφάνι της Πρωτομαγιάς με μαργαρίτες, παπαρούνες, χαμομήλια, στάχυα, άγριο κισσό, θυμάρι και δρούδες, το χάρισαν στην Τρελούτσικη για τον ουρανό. Όμως δε θέλανε να φτιάξουν άλλο ένα για τη γη.

- Είμαστε τόσο ωραία εδώ μέσα στα λουλούδια. Δε θέλουμε να τα κόψουμε.

Η Τρελούτσικη ανέθηκε να κρεμάσει το στεφάνι της στον ουρανό και καθώς κοίταξε τους φίλους της είδε μια συντροφιά από σπίτια και μαργαρίτες αγκαλιασμένα κι είπε:

- Αυτό είναι το πιο όμορφο στεφάνι της Πρωτομαγιάς για τη γη και μακάρι όλες οι πόλεις να κάνανε το ίδιο.

